

писностъ, сж очудвали всѣки пѣтникъ. Въ неговата душа сж оставяли дълбоки и незабравими спомени. . . . Той желае всѣкога да се намира при тѣхъ и вѣчно да имъ се любува. . . Тѣхната хубостъ е извѣстна и на чужденцитѣ. Ето какъ ги описва единъ чужденецъ:

„Мѣсечината току-що бѣ изгрѣла. Прѣдъ очитѣ ни се разкри величествена гледка. Тя освѣти най-чудната хубостъ—Бѣлоградчискитѣ скали. Като тѣхъ нѣма другадѣ! Прѣдъ насъ се прѣдстави едно море отъ скали, които достигатъ на височина до 200 метра. Тѣ сж назжбени и образуватъ различни фигури: едни приличатъ на кули и палати, други на кораби, човѣци и разни животни. На човѣка се струва, че се намира въ нѣкоя панорама!“

До тѣзи скали се намира градеца *Бѣлоградчикъ* и затова носятъ неговото име. Тѣ иматъ посока на сѣверо-изтокъ и образуватъ едно дефиле дълго 4 километра. Прѣзъ него минава шосето за Ломъ. Тукъ гледката е най-приятна: на една страна се зеленѣятъ малки ливади, на друга—гжсти горички, на трета—виждашъ червени сипеи, а отъ горѣ на тѣхъ, стърчатъ като корони, голитѣ скали! . . . .

